

[Ole M. Nielsen]

kan få mulighed for at passe egne børn, og der burde kunne opnås en frihed for kommunerne til at kunne honorere familierne på dette område til gavn for samfundet.

Vi er glade for, at det her inden nytår er lykkedes at få fjernet nogle af de skævheder, skattereformen medførte. Det er ikke spor odiøst at erkende, at så mange komplicerede tiltag vil medføre visse uheldige følger, og det er fint at benytte sig af retten til at blive klogere og rette fejlene.

Vi er også glade for de fleste tiltag i arbejdsmarkedsreformen, og specielt glæder vi os meget til at se orlovsordningerne blive brugt. Vi tror ikke på, at vi generelt skal indrette os med arbejdsløsheden og dele det forhåndenværende arbejde, men vi skal udnytte situationen til noget, der er godt for menneskene og miljøet. Vi skal bruge det overskud, som det er at have for megen arbejdskraft, til at gøre verden bedre – både vores egen verden og den del af verden, der er lidt længere væk. Et af de gode tiltag er, at man kan deltage i et stykke humanitært arbejde i udlandet og bevare retten til dagpenge.

Vi er glade for den sociale balance, der ligger i finansloven, også fordelingen af satsreguleringspuljens midler. Der er jo det fine incitament i forhandlingerne om disse midler, at de syv forligspartier skal blive enige, så alle får noget. Man har fordelt penge til mange grupper, organisationer, projekter og mennesker, som ellers ville falde igennem, og det kommer også nogle af de institutioner og organisationer til gode, som arbejder på et specielt kristent grundlag. Det støtter vi meget gerne, fordi vi mener, at disse holdninger kan være med til at sikre et godt engagement for de svage grupper, man arbejder for.

Generelt vil jeg tillade mig at mene, at satsreguleringsmidlerne efterhånden får så stort et omfang, at fordelingen burde lægge op til lidt større grundighed. Det er faktisk rigtig store og komplicerede initiativer, der bliver truffet beslutning om i satsreguleringsforhandlingerne, og det kniber vitterlig med at få de gode ideer udformet tilstrækkelig grundigt.

En af de ting, der ikke lykkedes for os i finanslovforhandlingerne i år, var at sikre uændrede tilskud til landbrugets konsulenter. Den tidligere regering nedsatte tilskuddet og har de seneste par år truet med yderligere nedskæringer; det fik vi forhindret, så det var selvfølgelig

ikke at forvente, at vi skulle få hjælp fra den side. Der er ellers mange gode argumenter for at støtte landbrugets konsulenter med de mange nye krav om planlægning, rapportering, bedre udnyttelse af naturgødning, begrænset forbrug af kunstgødning og plantebeskyttelsesmidler, braklægningsordninger, og jeg ved ikke hvad. Landmanden har virkelig brug for rådgivning og støtte, både til gavn for miljøet og for selv at kunne overleve presset.

Vi ville i det hele taget gerne have haft Venstre og De Konservative på banen med en konstruktiv deltagelse i udformningen af finansloven, men de forslag, man kom med, viste jo, at man ikke var interesseret i at deltage. Man fjernede alle de gode ideer, regeringen havde fået gennemført, og garanterede oven i købet, at når man får magten igen, vil man føre alt tilbage til 1993-niveau. Men ikke nok med det! I går lovede Venstres ordfører Fremskridtspartiet, at disse besparelsesforslag kun var begyndelsen, dvs. hvad man ville prøve at opnå med den siddende regering. Når man selv kom til magten, skulle vi få besparelser at se!

Og det kan jo ikke undre. For det første bliver det jo aktuelt, når man skal til at danne en flertalsregering, der baserer sig på Fremskridtspartiet, og for det andet har Venstres næstformand i bogform udgivet målbeskrivelsen om minimalstaten. Det bliver barske tider for de små. Den konservative ordfører bakkede dog ikke helt op bag så kraftige beskæringer, og det er da dejligt at se, at der dog er tale om to forskellige partier. Det er et spørgsmål, om ikke De Konservative burde markedsføre sig noget kraftigere med en alternativ oppositionsleder.

Den tidligere udenrigsminister synes at have for lidt indflydelse i sit eget parti, og med de signaler, Venstre mener at have behov for at udsende til vælgerne, synes jeg, Venstres leder mister noget af sin troværdighed. Jeg troede ellers, at Venstre var et parti, som man ved, hvor man har.

Venstres leder plejer – velsagtens i kraft af sit internationale format – at tilslutte sig ulandshjælpen i det omfang, vi er nået op på. Men nu skal der også spares her, og det absolut ringeste argument for besparelse på dette område blev fremført i går, nemlig at det gør de andre også. Jeg mener ikke, vi har råd til at spare på dette område. Det er ikke helt let at